

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XV

~“Alın”

"Kalk, hemen şimdi!" diye bağırdı çamaşırcı kadın, Lazarus'un üzerine eğilip parmağını yan tarafına batırarak. "Kalk, diyorum, Efendi Lazarus!" Lazarus nefes nefese uyandı , karnını tuttu ve farkında olmadan kadının elini de kavradı. Kadın elini çekti ve onu azarladi, "Bak sana— Efendimle görüşmeden önce yeni gömleğini kirletiyorsun !"

Lazarus doğruldu ve şarap lekeli karnına baktı. Aniden başını tuttu , yüzünü buruşturdu ve yatağa geri düştü. "Tanrım; her şey bir döngü içinde dönüyor." "Hayır, olmaz!" diye bağırdı çamaşırcı kadın, "O gömleği bana ver! Rabbim birazdan gelecek. Şimdi, oradan kalk!"

Lazarus inleyerek ve zorlukla ayağa kalktıktan sonra kendini duvara yasladı . Odayı yeniden görmek istercesine etrafına tedirgin bir şekilde baktı. Sonra gözlerini ovuşturdu ve burnunun köprüsünü sıktı, kendi kendine Rahip Odino'nun kendisine şarabın kötü yanlarından hiç bahsetmediğini söyledi.

"Herhangi bir kötülüğün iyi bir yanı olabilir mi?" diye yakındı kadın, Lazarus'u duvardan çekip gömleğinden tutarak masaya doğru götürürken, "Uçan adam olsanız da olmasanız da, hepiniz birbirinize benziyorsunuz —hepiniz ." Onu döndürüp durdurdu

"Erkekler: onları temizleyin, onlara içki verin ve tekrar temizleyin," diye söylenmeye başladı kadın, adamın gömleğinin düğmelerini açarken. Kadın koluna sertçe vurduğunda Lazarus tekrar irkildi ve başını tuttu . "Sakin ol; az zaman kaldı."

İçini çekti ve boş masa üstünü, üzerindeki tek yeni şamdanı ve artık tamamen değişmiş olan odayı incelemek için arkasını döndü; etrafta tek bir yiyecek lekesi, dağınıklık veya döküntü olmadığını kendi kendine fark etti . Köşeye doğru baktı. "Fare nerede?"

"Fare mi? Hangi fare?"

"Tam orada, odanın köşesinde duruyordu," diye işaret etti.

" Hâlâ sarhoşsun." diye homurdandı, başını salladı.

"Ne yani, yemeklerden mi?"

"Bu sabah sen horlarken yemeği aldılar ," diye belirtti, adamın kolunu gömleğinden çekerek. "Ve Rabbin yemeğinin yarısını yere düşürdün. Utanmalısın ; sana gösterdiği bunca iyiliğe rağmen böyle davranmak utanç verici."

"Şarap yüzündendi. Ayakta duramıyordum sanki. Bilmiyordum ki—"

Sözünü kesti ve vaaz vermeye başladı: " Böyle saçmalıkları daha önce de çok duydum; şarabın suçu ama asla senin değil." Gömleğini çıkardı, gevşekçe açtı ve morarmış halini incelemek için gömleği çeşitli açılardan çevirdi.

Lazarus kanatlarını düzeltti ve başını kaşdı. "Öyle diyorsunuz, Lord D'Alcicourt—o geliyor mu?"

"Ve tam da olması gerektiği gibi," diye hırladı, arkasını dönüp ondan uzaklaşarak. "Olması gerekiyordu "Ancak, senin bu utanç verici durumunu öğrenince, kendini toparlaman için sana bolca zaman tanıdı; neredeyse tüm gün zaten geçti." Kadın kaşlarını çattı ve gömleği koluna asarak ona seslendi: "Bir misafirin onu bu kadar uzun süre bekletmesi nadir rastlanan bir durum . Onun önünde biraz alçakgönüllü olmalı ve şaraba hak ettiğinden daha az suç yüklemelisin." Çamaşırıcı kadın kapıyı çaldı ve dışarı çıktı.

Lazarus masanın etrafından dolaşıp banka oturduğunda, kapı bir kez daha açıldı. Odaya üç iri muhafız girdi ve duvara dizildiler. Ardından, koyu saçlı ve ince sakallı genç bir adam kapıdan içeri girdi ve aniden durdu, açık yeşil gözleri hemen Lazarus'a dikildi. Yüzü şöyle bir şey olabilirdi:

Neredeyse çocuksu bir görünümü vardı ve geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu; uzun boylu, yapılı ve tecrübeli bir askerin duruşuna sahipti. Pelerinini çözüp bir muhafızın hazır koluna astı. Sonra kruvaze yeleğini düzeltti, gülümsedi ve yavaşça Lazarus'a yaklaştı. "Lazarus Gogu, öyle mi?" diye sordu. Lazarus başını salladı. "Ben Lord Ceryce D'Alcicourt, Languenais Kontu ve bu toprakların kıdemlisiyim." Masanın etrafından dolaşarak Lazarus'un karşısına geçti. "Bu anı sizinle birlikte bekliyordum." Elini kavradı.

Ellerini uzatarak, Lazarus'un üstsüz bedenine belirgin bir keyifle bakarken , "Sonunda karşılaştık," dedi .

Lazarus derin ve uzun bir saygı duruşuyla karşılık verdi: "Efendim; şeref benimdir."

"Gerçekten de kalkın, gerek yok," diye ısrar etti neşeyle.

Lazarus ayağa kalktı ve kendisine yaklaşan soyluyu fark etti. Adamın giysilerinin altından gelen bozuk paraların şıkirtisini duydu . Ve kısa bir an için giysisinin aralanarak kılıfında saklı bir hançerin kabzasını gösterdiğini gördü .

D'Alcicourt içini çekti ve başını sallayarak şunları ekledi: "En derin özürlerimi sunmak zorundayım." Gözaltımdayken maruz kaldığınız kötü muamele nedeniyle, size kesin emirler verdim. Size hiçbir zarar gelmeyecek. Adamlarım cesurdu; bazıları sizi savunurken öldü. Böylesine kargaşalı bir toplantı olacağını tahmin etseydim, çok daha fazla adam gönderirdim."

Lazarus bakışlarını aşağı indirdi.

D'Alcicourt derin bir nefes aldı, masanın üstüne vurdu ve gülümsedi. "Yine de buradasınız, Tanrı'ya şükür. Ve artık güvende olduğunuza göre, ordularımın ve Kutsal Makam'ın, özellikle de bu vilayetin ilahi otoritesinin, ihtiyaç duymanız halinde emrinizde olduğunu size temin edebilirim." Başını salladı. "Öyleyse, her şeyin hoşunuza gittiğini umuyorum, değil mi—kıyafetleriniz, ziyafet—ve şarap?"

"Gerçekten de," diye ısrar etti Lazarus; " Böyle büyük bir sofrada bu kadar çok yemek ya da bu kadar şık kıyafet hiç görmedim . Şarabı döktüğüm için beni affedin efendim; dengemi kaybettim. Hiç beklemediğim bir şeydi."

Lord, elini sallayarak onu gönderdi ve şöyle dedi: " Son zamanlarda yaşadıklarınızdan sonra, bu oldukça beklenen bir durum . Lekeyi gizlemek için çok parlak bir bluzdu ." Parmaklarını şıklattı. "Ah! Emin olun, hizmetçim şu anda başka bir tane getiriyor. Çok daha koyu bir ton gerekiyor ; alacakaranlık kadar koyu." İç çekti ve gülümsedi. "Ve madem şimdi bluzlar arasında ve kısmen çıplaksınız, belki de bana kendinizin daha görkemli kısımlarını gösterebilirsiniz; özellikle de kanatlarınızı, eğer isterseniz ?" Dönmesi için işaret etti. "Onları benim için açın."

Lazarus itaat etti, kısa bir süre için tüm vücudunu sergiledikten sonra arkasını döndü ve askerlerin sert bakışlarıyla ve D'Alcicourt'un gözlerindeki yeşilimsi parıltıyla karşılaştı. Adam bir kez alkışladı ve kenetlenmiş parmaklarını çenesine götürdü. "Kesinlikle hayret verici; ne muhteşem kanatların var, Lazarus. Gerçekten harikasin." Masa sıralarına doğru işaret etti ve kendisi de yaklaştı. "Şimdi, lütfen oturun."

Lazarus masaya oturduğunda, adam ona yaklaştı, ağzını kocaman açtı ve sadece "Ahhh" dedi.

Lazarus bu kaba harekete itaat ederek D'Alcicourt'a ağzını sonuna kadar açtı .

Lord kıkırdadı ve elini masaya vurdu. "Ne büyük dişlerin var; gerçekten, harika!" Kendini yana eğerek kulağının memesini kavradı ve Lazarus'un kulağına baktı. "Ve keskin bir kulağın olmalı, değil mi?"

"Evet, efendim," diye itiraf etti Lazarus, kendisine gösterilen ilgiden biraz rahatsız olmuş bir şekilde. Erkeksi olmayan yüz hatları. Boğazını temizledi. "Eğer hoşunuza giderse, beni çağırmanızın sebebini benimle paylaşabilir misiniz?"

D'Alcicourt, memnuniyetini bir kenara bırakarak daha sakin bir tavırla, "Öyleyse yapacağım," dedi. "Sizi, belirli bir görevde bana yardımcı olabileceğiniz umuduyla çağırdım; sizin gibi yetenekli bir kişi için bu, yetkinlik alanınızda olan bir konu."

"Bu ne tür bir görev?"

Soylu adam derin bir nefes aldı ve masanın üzerine baktı, kısa bir süre düşündükten sonra parmağıyla masaya vurdu. "Belki de en baştan başlamalıyım, değil mi?"

"Paylaşmak isterseniz," diye karşılık verdi Lazarus gülümseyerek ve başını sallayarak.

"Pekâlâ, o halde. Ağabeyim, eski Languenais Kontu Lord Gildard D'Alcicourt'tu. Şatosu buradan çok uzak batıda; ancak kendisi çok uzun zaman önce, buharlaşarak hayata veda etti. Karısı da kısa süre sonra, doğum sırasında vefat etti ve tahta geçebilecek yetenekli bir varis bırakmadı; sadece bebek hayatta kaldı. Gildard, diğer kötü talihlerin yanı sıra, bu olasılığı da önceden tahmin ederek son bir plan hazırlamıştı."

Böyle bir durumla başa çıkmak için yasal ve bağlayıcı bir vasiyetname hazırladı.

Vasiyetnamesinde şunları hükmetti: Eğer mal varlığını yönetemeyecek durumda bir çocuğu olursa, çocuk yeterince yetenekli olana kadar mal varlığının yönetimini üstleneceğim.

Dahası, şunu da kaydetti: Eğer çocuk kız ise, onu reşit hale getireceğim ve mal varlığını ikisine de devretmeden önce uygun bir devlet adamıyla evlendireceğim. Yeminli ve kayıtlı yazılı belge ve kanunla ilan edildiği üzere; ömrüm boyunca bu hükmü yerine getirmekle yükümlüyüm; ölümünden sonra kız çocuğu, evli olsun ya da olmasın, mal varlığının tamamını miras alacaktır. Kız çocuğu yeğenim Endora D'Alcicourt'tur ve henüz akli duygudan, iyiyi kötüyü ayırt edebilecek yaşta bile değildir. Tesadüf o ki, o zamandan beri benim gözümde gözden düştü ve ahlaksız ve açgözlü bir cadıya dönüştü; babamın eski topraklarının tamamının –Gildard'ınkiler de benimkiler de dahil– kendisine teslim edilmesini saçma bir şekilde talep ediyor. Kurnazca bir şekilde, Lord Frederich Hugon, Borbonaise Kontu'nun elini tuttu –sarhoş kasap Hugon'dan daha iyi bir talip domuz bile olurdu. Yine de, Hugon'u kardeşimin nihai kararını itiraz etmeye ikna etti ve o da...

Kraliyet Mahkemelerine dilekçe verirken aynı zamanda Gildard topraklarında tarlalarını işleyen halkımı katletmek için bir dizi baskın düzenledi. Bunun sonucunda Kraliyet Yargıcı, görüşmeler için bir başpiskopos çağırdı. Kilise, mesele çözülene kadar ateşkesi korumasını istedi. Ancak Hugon o zamandan beri ateşkesi bozdu. ve Gildard'ın kalesini kuşattılar, çocukların hayatları da dahil olmak üzere hiçbir canı esirgemediler.

"Çocuklar ! " diye bağırdı D'Alcicourt, yumruğunu masaya vurarak. Lazarus irkildi.

D'Alcicourt yumruğunu gevşetti ve iki parmağıyla gözlerini ovuşturdu. "Öfkem için beni affedin." Derin bir nefes aldı ve karısı ve soyluları hakkında daha ayrıntılı bilgi verdi: "Leydi D'Alcicourt" ve üç küçük erkek kardeşi, Hugon kuşatma başlattığında Gildard'ın kalesindeydi. Adamları onları öldürdü ve cesetlerini askerlerimin ve köylülerimin cesetleriyle birlikte yaktı. Şimdi Endora'nın başsağlığı dileklerini iletmiş ve onların ölmediğine dair söz verdiğine inanıyorum. Hugon saldırdığında kaledeydiler. Ancak Leydi D'Alcicourt ve kardeşleri iki haftadır kayıp durumda."

D'Alcicourt aniden masadan kalktı, duvara doğru bir adım attı , kollarını kavuşturdu ve sırtını taşlara yasladı. Lazarus'a başıyla selam verdi. "Ve son zamanlarda Endora ile Hugon arasında çok farklı bir ilişki olduğuna dair haberler aldım. Muhbirim bana Hugon'un Endora'yı kendisinden ayrı tuttuğunu, kendisinin ise Gildard'ın yatağında uyduğunu söyledi. Buradan anladığım kadarıyla, onun hayatını bağışlamasının tek nedeni henüz ölmemiş olmam. Ve ben öldüğümde—ve sonra o da öldüğünde— son kararımı protesto edip babamın tüm eyaletinin mülkiyetini ele geçirmek için harekete geçiyor. Planını biliyorum. Adamlarına kaleme saldıracağını ve bunu anlatacak kimseyi sağ bırakmayacağını övünerek anlattı."

"Ben konuşurken sarhoş kasap ordusunu bana karşı topluyor."

D'Alcicourt masaya yaklaştı ve oturdu, gözlerinin içine dik dik baktı. "Burada bana büyük bir hizmette bulunabilirsin. Yüzlerce hayat –erkekler, kadınlar ve çocuklar– senin kanatlarında yükseliyor, Lazarus. Hristiyan bir uçan adam olarak, Tanrı'nın Kutsal Adı adına adil ve doğru olana hizmet etmek için üzerine düşeni yapmanı bekliyorum ."

Lazarus kıpırdandı ve kendini hazırladı. Zorlukla yutkundu ve başını salladı.

D'Alcicourt muhafızlarına seslendi: "Yemininizi hatırlayın —gizlilik yemini ettiniz; bu an hakkında hiçbir şey söylemeyeceksiniz." Muhafızlar başlarını salladılar ve D'Alcicourt Lazarus'a döndü. Masanın üzerine eğildi ve parmağını görünmez bir haritanın üzerinden geçiriyormuş gibi masanın üzerinde gezdirdi. "Gece çöktükten sonra, Gildard'ın şatosuna uçup güney kulesinin orta penceresinden içeri girmenizi istiyorum. Bu pencere, yukarı koridora çıkan kıvrımlı basamaklara açılıyor. Koridor doğrudan şatodaki ana odalara çıkıyor. Solda Hugon'un odası; sağda Endora'nın odası var. Hugon'un tutsağı olan Endora'nın kapısı dışarıdan kilitli ve koridora hiçbir muhafızın girmesine izin verilmiyor."

Lazarus geriye doğru yaslandı, başını salladı ve derin bir iç çekti.

D'Alcicourt elini sallayarak sakinleştirici bir hareketle, "Hayır, hayır—endişelenmeyin! Beni dinleyin; kimse sizi fark etmeyecek! Hugon iç muhafızlarını sadece merdiven boşluğunun dibine yerleştiriyor ve onlar sizi bulamayacaklar!" dedi.

"Daha yüksekteki pencereden giriş bekleyin. Dahası, dik bir uçurumun üzerinde uzanan kalenin arka tarafından uçarak geleceksiniz, hiçbir muhafıza ihtiyacınız olmayacak. Ordusu kalenin önünü ve yanlarını koruyor; ve gözleri gökyüzünü değil, araziye gözetleyecek. Dikkat çekmeden ve sizden söz edilmeden uçup gidebilirsiniz." D'Alcicourt masadan uzaklaştı, Lazarus'a ellerini açtı ve gülümsedi. "Gördünüz mü? Dinlenmeden yarım gece uçabilen bir adam için bu çok basit bir iş. Tanrı, beklenmedik varlığınızla halkımı gerçekten kutsadı, Lazarus. Size sonsuza dek minnettar olacaklar."

"Efendim," dedi Lazarus boğazını temizleyerek, "Belki de yeteneklerimi yanlış anlıyorsunuz. Bir gecenin yarısını dinlenmeden uçarak geçirebilirim; ancak uçarken başka birini taşıyamam, bu benim yeteneklerimin ötesinde."

"Kimseyi, hiçbir yere taşımanı beklemiyorum." D'Alcicourt hançerini kınından çıkardı ve masanın üzerine sapladı. "Bu çok mu ağır bir yük?" Lazarus, siyah saplı kılıca gözlerini kısarak baktı. "Yani, Endora'yı kurtarmamı istemiyorsunuz, öyle mi?"

Başını kaldırıp D'Alcicourt'un başını sallayarak, "Onu kurtarmak senin işin değil, Lazarus. Bunu ancak Yüce Tanrı'nın lütfu sağlayabilir," dediğini gördü. Öne eğilip ayakta duran bıçağın kabzasına parmağıyla vurdu. "Taşıman gereken tek şey bu; tüy kadar hafif ve şahin gözü kadar keskin. Al bunu."

"Efendim, buna ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Lazarus.

"Hayır; insan yalnızca güce güvenemez. Hugon iri bir adam. Şimdi, onu yanına almalısın, hiçbir şeyi şansa bırakmamalısın." D'Alcicourt parmağını Lazarus'a doğrulttu ve göz kırptı. "Büyük adam; yine de endişelenmeyin. Her akşam olduğu gibi, sarhoş olacak ve yalnız başına uyuyacak. Yumuşak ayak sesleriyle uyanmayacak. Öyleyse, hızlı ve temiz olun; ve nefes almasını tamamen kesinleştirin. Hançeri yanında bırakın ki adamları onu benim kılıcımla öldürülmüş bulsunlar. Sonra aynı kule penceresinden ayrılıp bana geri uçmalısınız." "Güvenli dönüşünüzü bekleyeceğiz."

Lazarus başını salladı. "Yine de, efendim; ordunuzu kalenin dışında gördüm. Muhteşemdi." Lord Hugon, kalesinin savunmasına bu kadar çok askeri yerleştirirse, onları nasıl yenebilir? Belki de böyle yaparsanız, hiç kan dökülmez.

D'Alcicourt başını salladı. "Kapıda toplanan benim ordum değil, aksine asi ve istenmeyen bir kalabalıktı. Haber eyalet genelinde yayılınca, sizin için geldiler. Doğrusu, sadık saflarım önemli ölçüde azaldı ve çoğunlukla kalenin içinde kalıyorlar. Ve benden farklı olarak, Hugon hatırı sayılır bir orduya liderlik ediyor; belki de gördüğünüz kalabalıktan bile daha büyük. Kısacası, eğer saldırırsa, kendimi savunmak için pek bir şeyim yok. Kale dışındaki köy ilk düşecek yer olacak. Alışkanlığı olduğu üzere, ona acıyacak."

"Hayat yok."

Lazarus masanın üzerinde seçenekleri değerlendirerek etrafa bakındı. "Öyleyse belki sen de köylülerini ve askerlerini tehlikeden uzaklaştırabilirsin—tıpkı Musa'nın halkını uzaklaştırdığı gibi; ve hiçbir kan dökülmeyecek— "

"Hayır, Lazarus," diye araya girdi, "Ben Musa değilim; burası da eski zamanlardan kalma uzak bir ülke değil. Ben kralın bir vasalı ve hizmetkarıyım— sadece bir lordum—ve bunlar benim topraklarım ve halkım. Gidecek hiçbir yerimiz yok. Bu topraklarda doğduk; bu topraklarda çalışıyoruz; ve atalarımızın gölgesinde gömüleceğiz—burası bizim evimiz. Eğer halkıma kendilerine değerli olan her şeyi terk etmelerini emredersem ve Hugon'un evlerini yakmasına ve elinden ölen babalarının, kardeşlerinin ve oğullarının mezarlarını kirletmesine izin verirsem, o zaman köylü de asker de bana karşı dönerler . Ve ben de bunu onlara kızmam ."

Duvarların arasından bakarak, geriye ne gibi çareler kaldığını tarttı. "Efendim, eğer bu kadar az insanınız varsa, neden eskiden çok insanınız varken istediğiniz kadar toprağa ihtiyacınız var ? Belki de artık ihtiyacınız olmayan bir toprak parçasını ona teklif ederek onunla barışabilirsiniz . Belki de piskoposu gönderip anlaşmayı düzenleyebilir ve Endora'yı serbest bırakmasını sağlayabilirsiniz. Ve kan dökülmesin —"

"Hiç kimse Hugon'la pazarlık yapamaz. Bütün topraklarımı ve başımı istiyor ve bundan daha azıyla yetinmeyecek ; aklını yitirmiş durumda. Üstelik piskopos kaçtı, beni sadece kanatlı bir adam ve bir hançerle baş başa bıraktı."

"Kaçtı mı? Hazretleri neden kaçtı?"

D'Alcicourt nefesini tuttu ve kısa, sert bir gülümsemeyle gözlerini devirdi, parmaklarını kenetledi ve neredeyse isteksizce açıkladı: "Şey, çünkü ondan başka bir tür anlaşma yapmasını istedim: gayri resmi bir soruşturmayı içeren bir anlaşma; bunun, artan şüpheleri yatıştırmaya ve halkımın endişelerini gidermeye yarayacağını düşündüm." D'Alcicourt, duvardaki askerlere sert bir bakışla baktı; askerler ise samimiyet dolu bir bakışla başlarını salladılar.

Lazarus sordu: "Engizisyon benim hakkımdaydı; Hazretleri ve kâtip de dahil, öyle mi?"

D'Alcicourt başını salladı. "Halkım için, Kilise'nin bir temsilcisinin sizin Şeytan değil , sadece uçan bir adam olduğunuzu ilan etmesini istedim." Boğazını yüksek sesle temizledi . "Kalede geçirdiği aşırı uzun süre boyunca ve güvenliği için sürekli gözetim altında olmasına rağmen, hassas durumumuzu öğrenmek için zaman buldu. Şimdi durum açık, değil mi?"

Lazarus başka yöne baktı.

D'Alcicourt sözlerine şöyle devam etti: "Yine de endişeleriyle birlikte Avignon'a kaçtı." Omuz silkti.

"Başka çarem yoktu. Sizi kazığa bağlayıp yakılmasını emretmesini sağlayamazdım."

Lazarus irkildi. "Efendisi beni yakmak mı istedi? Oysa beni uçabilen bir adam olarak buldu. Sadece kâtip aksini söyledi."

"Önemli değil; artık sizi rahatsız etmeyecekler. Benim korumam altındasınız; ve halkım artık aralarında sıradan bir Hristiyan kaçak adamla huzur içindeler." Döndü...

Duvara yaslanmış muhafızlar onlara, "Bu doğru değil mi?" diye sordular.

Hepsi birden, "Evet, efendim," diye yanıtladı .

"Yine de beni şeytan mı sanıyorsun?" diye sordu Lazarus ona.

"Önemli olan," diye yanıtladı boynunu hızla çevirerek, "Sadece senin güvende olman."

"Öyleyse efendim; benim için önemli."

D'Alcicourt iç çekti ve başını salladı. "Pekâlâ; itiraf etmeliyim ki, başlangıçta ,

askerlerimden biri sizin yakalandığınızı bildirdiğinde, sizin —şey,

Belki de sen, yakalanmış Şeytan olabilirdin ." Omuz silkti. " Hatırladığı kadarıyla..."

"Senin kişiliğin oldukça renkliydi, en hafif tabirle; beni, adamlarımdan en uzunundan bile bir kafa daha uzun, ejderha kanatlarına sahip ve bir ineği bile yutabilecek kadar büyük dişleri olan biri olarak yakalamamı istedi. Bunlar sadece değersiz sözlerdi; sonradan kısa süreli kalışınızdan öğrendiğim gibi, boş laflardı." Elini Lazarus'un üzerinden geçirdi ve kıkırdadı.

"Sana bak. Sen Şeytan değilsin -ya da herhangi bir Şeytan da değil- sadece uçan bir adamsın."

Lazarus başını yana eğdi. "Ama eğer beni şeytan olarak seçtiyseniz, neden beni evinize aldınız?"

Birbirlerinin gözlerine baktılar.

Birbirlerinin gözlerine baktılar.

D'Alcicourt aniden ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirdi ve odada volta atmaya başladı.

Lazarus'a bir göz dikmişti. Sonra aniden durdu ve topuklarının üzerinde dönerek Lazarus'a tam yüzünü döndü ve şöyle dedi: "Evet; peki benim gibi Tanrı'dan korkan bir adam neden kutsal olmayan her şeyi davet etsin ki?"

"Şeytanın ta kendisini, kendi evine mi davet edeceksin?" Gülümsedi, duvara gevşekçe yaslandı ve Lazarus'u övdü: "Diyalog disiplininde oldukça yeteneklisin ve boş konuşmaya pek yer bırakmıyorsun . Bana kalırsa, tartışma ve anlaşmazlıkta piskoposu bile alt edebilirsin ."

Derin bir nefes aldı ve daha samimi bir tavır takındı. "Yine de, benim için o kadar zor bir karar değildi, çünkü görüşme konusunda ısrar etmekten başka çarem yoktu."

Seninle. Eğer askerlerimin iddia ettiği gibi Şeytan isen, o zaman bana bir tür anlaşma teklif etmeye ve belki de bana sahip olmadığım seçenekler sunmaya oldukça istekli olabileceğini anladım ."

Lazarus, sesindeki endişe giderek artarak ona sordu: "Ne tür bir anlaşma bu? Şey, lütfen söyler misiniz ? Ne tür bir anlaşma?"

D'Alcicourt, Lazarus'un karşısındaki yerine otururken, "Elbette, halkımın hayatını kurtaracak bir anlaşma; elbette kendi hayatım karşılığında ,"

diye itiraf etti.

Lazarus boğazını temizledi ve ciddiyetle şöyle dedi: "Belki de Şeytan sadece canınızı değil, ruhunuzu da alabilir , efendim?"

Adam başını salladı. "Evet; Hugon'u yenmek ve topraklarımı ve halkımı onun gibi kasaplardan sonsuza dek korumak karşılığında ruhumu veriyorum ." Ellerini önünde birleştirdi.

Ve sevinçle gülümseyerek, "Ancak Tanrı'nın lütfuyla, bu anlaşma gerçekleşmeyecekti, çünkü sen Şeytan değilsin, sadece kanatlı bir Hristiyan adamsın ve benim Hristiyan kardeşlerimi Hugon'un iğrenç yayılımından kurtarabilirsin!" dedi.

Yumruklarını tavana doğru salladı ve neşeyle yüksek sesle, "İsa'nın adıyla, dualarım kabul oldu; bize Şeytan'dan, yani Hugon'dan kurtarabilecek ve iyi halkımı onun giderek büyüyen kötülüğünden koruyabilecek uçan bir adam gönderdi!

Gerçekten de Rab harikalar yaratır." dedi . Askerlerine döndü. "Öyle değil mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtladılar saygıyla.

Lazarus çenesini sıktı ve gözlerini kısa bir süre kapatarak, o anı zihninde tarttı. "Yine de, başka bir adamın canını almam konusunda ısrar ediyorsunuz."

D'Alcicourt dudaklarını büzdü ve başını salladı. "İyi ve dindar niyetlere rağmen..."

"Böyle bir girişimden çekinceleriniz olabileceğini anladım." Elini yeleğinin içine sokup şıkır şıkır bir kese çıkardı. "Ben de size cömert bir tazminat teklif etmeye hazırım ." Keseyi salladı. "Otuz üç Ceneviz altını bu endişelerinizi giderecektir, değil mi?" Kesenin kayışlarını gevşetti ve ağır altın paraları masanın üzerine, aralarına döktü ve ekledi: "Çoğu insan hayatı boyunca bu kadar kazanmaz; ancak, sağ salim döndüğünüzde hepsi sizin. Ben şerefli bir adamım ve sözüm gerçektir." Gülümsedi ve Lazarus'a doğru eğilerek sordu: "Şimdi, tek bir akşamın emeği karşılığında bir ömür boyu kazanılmış ücrete ne dersiniz?" D'Alcicourt kaşlarını kaldırdı ve Lazarus'un cevabını bekledi.

Lazarus, ucu masanın üzerine saplanmış hançer ile hançerin uzun gölgesinde duran, kısmen parıldayan altın yığınının arasında temkinli bir bakış attı . Başını salladı ve arkasını döndü. "Her şey alınıp satılamaz, efendim."

Ona dönüp baktı ve görünürde şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. " Ruhunuzu sunmaya razı olduğunuzu söylediniz , oysa sunabileceğiniz bir şey değil; şimdi de bir insanın canını almamı istiyorsunuz, oysa bu benim alabileceğim bir şey değil." Ellerini kucağına indirdi ve iç çekti. "Affedin beni, efendim; sağduyuyla, benden istediğinizi yapamam ."

D'Alcicourt'un yüzü düştü. Çenesini sıkarak paraları cüzdanına geri koydu.

Kayışlarını sıkıca çekti, cüzdanı yeleğinin altına soktu, parmaklarını masanın üzerinde kenetledi,

Ve Lazarus'un yüzüne derinlemesine baktı. Sonra kısa süren sessizliği bozarak ona sordu: "Lazarus, üç peygamber ve yılanın öyküsünü hiç duydun mu?"

"Hayır, yapmadım," diye itiraf etti Lazarus.

"Öyleyse sana anlatmalıyım," dedi, koltuğuna daha rahat bir şekilde yerleşerek. Sanki uzaklara bakıyormuş gibi Lazarus'un omzunun üzerinden baktı. "Şöyle oldu—"

"Bir zamanlar, Tanrı'nın peygamberleri olarak yetenekli üç kardeş vardı. En büyüğü kördü, ama çok keskin bir işitme yeteneğine sahipti; en uzak mesafelerden bile her türlü kötülüğü duyabiliyordu. Ortanca kardeş olağanüstü bir görüş yeteneğine sahipti; her olasılığı görebiliyor ve bu sayede kaderin seyrini değiştirebiliyordu. En küçük kardeş ise az konuşan, ama meleklerle konuşabilecek kadar olağanüstü bir dile sahip bir adamdı.

Bir sabah, iki büyük kardeş güzel bir ziyafet hazırladılar ve; En küçükleri onlardan ayrı yaşıyordu, erkek kardeşlerini almak için yola çıktılar. Yakındaki bir köy. İki köy arasındaki tek patikadan aşağı doğru yürürlerken, kör kardeş durdu ve uyarıda bulunarak, "Bir sonraki tepenin üzerinde kötülüğün varlığını duyuyorum; pusuya yatmış bir yılan gibi bekliyor." dedi.

Ortanca kardeş yolu inceledi ve "Evet, öyle." diye yanıtladı. Ancak ormanın içinden dolambaçlı bir yol görüyorum; bu yol bizi kardeşimizin köyüne güvenle götürecektir. En büyüğü, "Geniş ormanı, dar ve düz yol gibi bilmiyorum. Belki de yola devam edip yılan saldırmadan önce onu öldürebiliriz," diye yakındı. Yılan konusunda endişelenerek, "Ancak kör olduğum için, siz onu öldürürken ben burada bekleyeceğim," diye ekledi. Yılandan korkan diğeri de şöyle karşılık verdi: "Belki de Tanrı bize ondan kaçınmak için keskin duyular bahşetmişken, O'nun yarattığı bir yaratığı öldürmemeliyiz? Ve sen kör olduğun için, ben denerken sana vurabilir." Yılandan tamamen uzak durmak için geçerli bir sebep buldukları konusunda hemfikir oldular ve köye doğru giderken ormana girdiler.

O akşam, üç kardeş de yaklaşan ziyafetin heyecanı ile kendilerinden geçmiş bir halde, önlerinde ne olduğunu bilmeden köy yolundan geri döndüler. Tam o sırada yılan fırlayıp en küçüğünün topuğuna saldırdı. İki büyük kardeş onu güvenli bir yere götürüp bir incir ağacının altında ona baktılar. Ardından, her biri diğerini küçük kardeşlerinin başına gelenlerden sorumlu tuttu.

Ortanca kardeş, büyüğünü azarlayarak, "Yılanın yolda olduğunu biliyordun , ama dönüş yolunda ona kulak asmadın! Şimdi kardeşimiz bu yüzden zarar gördü!" dedi.

Büyük kardeş ortanca kardeşi azarladı: "Ve sen yılanın ne olduğunu biliyordun."
Aynı yolda ilerliyordum, çünkü bunu sorduğumda onu öldürmeyi reddettin.
Senden nefret ediyorum! Şimdi sevgili kardeşimiz ölüm döşeğinde!

Sonra en genç olanı anlaşılmasın bir dilde bağırıyor ve adamları korkutup susturdu. Onlara bir meleğin kendisine şöyle dediğini anlattı: "Tanrı'ydı,
Yolun üzerine yılanı koyan O'dur ki, o yolda yürümeye layık olanı bilsin . Ve O,
kardeşlerinizi bir lütuf ile kutsamıştır.
Kötülüğü bilme konusunda keskin bir duyuları vardı, ancak onu ortadan kaldırmak için
hiçbir aciliyet veya görev duygusu göstermediler; Bundan böyle yılanın şu hale geleceğini ilan etti:
' Tıpkı ayak altında bir ejderha gibi, her köylünün topuğuna vurarak onu öldürene kadar
bekliyor.'

Bunu duyan iki kardeş ayağa fırlayıp çalılıkları dövdüler; yılanı patika boyunca kovalayıp
sonunda öldürdüler . Ve şahitlik olsun diye cesedini incir ağacının yanına geri getirdiler, ancak
kardeşlerinin ölmüş olduğunu gördüler.

Dirseklerini masaya dayamış, parmakları hâlâ kenetlenmiş halde, D'Alcicourt, Lazarus'un yüzünü dikkatle incelerken şöyle açıkladı: "Üç kardeşin başına geldiği gibi, kötülüğü yok etmedeki görev eksiklikleri, kardeşlerini öldüren kötülüğün ta kendisi oldu . Ve tıpkı yılanın yalnızca her iyi insanı öldürmek ve ondan bir şeyler almak için yaşadığı gibi; Aynı şekilde Hugon da aynısını yapıyor." Masaya hafifçe vurdu. "Beni dinle, Lazarus; yılanı yaklaşılabilecek ve onu öldürebilecek tek kişi sensin. Eğer reddedersen, yüzlerce iyi erkek, kadın ve çocuk ölecek. Ve Hugon ömrünün sonuna kadar öldürmeye devam edecek . Tanrı'nın uçan bir adamı ve O'nun İyi Ordusu'nda bir hizmetkar olarak, kendi "Olağanüstü bir yetenek ve en büyük görev, halkını kötülükten kurtarmaktır. Beni anlıyor musunuz? Bu , bugün sizin ilahi görevinizdir."

Lazarus , D'Alcicourt'un endişelerini yatıştırmak için aniden harekete geçmesi üzerine homurdanarak arkasını döndü . "Hayır, beni iyi dinle Lazarus. Bu iblis Hugon'u öldür, ben de seni Gildard'ın kalesi ve topraklarının başına kişisel valim olarak atayacağım ve bölgeyi yönetmen için sana hatırı sayılır bir ordu vereceğim. Bundan sonra, ömrünün geri kalanında hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Bütün bunları, çok kısa bir sürede kolayca başarabileceğin bir şey için sana vereceğim . Sözüm, ikimiz de yaşadığımız sürece, benimle hizmet ettiğin sürece bağlayıcıdır."

Lazarus, hâlâ hançere bakarak, "Yine de benden öldürmemi istiyorsun," diye araya girdi. "Belki de bir sebep vardır."

Başka bir yol, ikiniz arasında adil ve uygun bir düzenleme olabilir mi? Öne eğilerek ısrarla, "Bu adamın canını alamam Lord D'Alcicourt, kesinlikle alamam." dedi. Soylu adam yumruğunu masaya vurdu. Bıçak yana düştü. "Tanrı aşkına !" Ayağa kalktı. "Hristiyan kardeşlerinize karşı bir görev bilinciniz veya merhamet duygunuz var mı ?"

Lazarus alçakgönüllülükle bakışlarını yere indirdi ve karşılık verdi: "Eğer size uygunsuzsa, efendim; Musa'nın verdiği emirlerde, başka bir insanın canını almak büyük bir günahdır. Ayrıca şöyle yazılmıştır: Bedeni öldürebilen ama ruhu öldüremeyenlerden korkmayın. Sadece hem bedeni hem de ruhu yok edebilenlerden korkun. İnsan kardeşime karşı görevimi veya merhametimi nasıl gösterebilirim ki, onu öldürerek? Aynı şekilde, hem Tanrı'ya hizmet edip hem de O'nun egemenliğini nasıl inkar edebilirim?"

D'Alcicourt muhafızlarına döndü, kollarını kaldırdı ve indirdi. Onlara şaşkınlıkla baktı. "Bu ne işaret — belki de bir lanete maruz kaldım?" diye yakındı Lazarus'a doğru elini sallayarak; "İşte burada—kendi kalemde—ona verilecek cevap tam da bu . Bu tek çift kanat, ordumun tamamı yapamadığı halde, şeytan Hugon'u durdurabiliyor . Uçabilen bir adam bulma şansına sahip oldum , ama inancının coşkusu onu Kötülük karşısında etkisiz kılıyor, bunu nasıl öğrenebilirim ?" Tavana baktı. "Tanrım, şimdiye kadar çok iyi insan kaybettim!"

"Bu, Eyüp'ün imtihanı gibi mi olmalı?" diye sordu askerlerine inanmaz bir şekilde, " Bir halk için bundan daha büyük bir uğursuzluk olabilir mi ?" Askerler bakışlarını aşağı indirdiler.

D'Alcicourt avuçlarını masaya vurdu ve Lazarus'a doğru eğilerek homurdandı: "Pekala o zaman. Senin yüzünden zaten birçok yetenekli askerimi, çok miktarda yiyecek ve malzemeyi ve değerli zamanı kaybettim . Ve Hugon'un yaklaşan saldırısıyla, bunların hiçbirini kaybetmeyi göze alamazdım !"

D'Alcicourt sakin bir şekilde devam etti: "Ancak bu kayıplar kendi kararlarımdan kaynaklandığı için , bunları kabul etmekten başka çarem yok. Sonuçta, iyi niyetinizi kendi irademe karşı bir hakaret olarak görme hakkım yok; ancak bu karar kesinlikle sizin başınızın üstünde olacak , çünkü yüzlerce Hristiyanın, çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlı olanların, kesin ve korkunç ölümüne yol açıyor ." Sonra Lazarus'a suçlayıcı bir parmak salladı. "Ve tarih sonsuza dek hatırlasın ki, tek ve bencil bir uçan adam—Lazarus Gogu—onların hepsini kendi haklılık kılıcıyla öldürdü!" Masanın üzerindeki hançeri kaptı ve kılıfına koydu, küçümseyen bir bakışla ekledi: "Öyle bir kılıç—öyle bir kalibre—ki binlercesini öldürmek için bile sallanmasına gerek yok !" Arkasını döndü ve kapıya doğru öfkeyle yürüdü, "Muhafızlar!" diye bağırdı.

Lord D'Alcicourt ve askerleri odadan çıkarken kapı aniden açıldı ve Lazarus'u olası yükümlülükler ve ardından gelen beklentiler üzerinde düşünmeye bıraktı.

Herhangi bir Hristiyan pilotun yanında bulunabilir.

~*~

Kale surlarının dışında, gece karanlığı doğudan çöküyordu; ve solgun güneş, Lazarus'un yakalanmasından bu yana geçen bir başka akşamı işaretlemek için son ışınlarını saçıyordu. Gökyüzünde, alacakaranlığın ilk yıldızları ince bulutların ve kızıl örtülerinin arasından beliriyordu. Gün batımının sesi. Ve uzun gölgeler ve uykulu vadiler diyarı üzerinde— D'Alcicourt kalesinin tam batısında ve loş tarlalar ve zifiri ormanlardan bir fersah bile geçmeden — belki de üç bin süvari ve piyadeden oluşan hazır bir ordu, kendilerini şurada sıralamıştı: Kıvrımlı bir vadinin kayalık yatağı. Kıvrımlı sütunun başında, iri bir şövalye eyerinde oturuyordu. Miğferinin siperliğini kaldırmış, yumrukları ve ön kolları üzerindeki zırh parçalarını ayarlıyordu—bu Borbonaise'li Hugon'du. Ona iki atlı şövalye eşlik ediyordu.

Hugon'un solunda, bir şövalye vadinin yukarisına ve bir viraja doğru işaret etti. "Efendim, geri dönüyor."

Hugon, atını dik bir yamaçtan aşağıya doğru yönlendiren ve vadinin dibine kadar kendini düzleştiren ilerleyen bir izciye dikkatini verdi . Ardından Hugon yüksek sesle merak ederken izci dörtnala koşmaya başladı: " D'Alcicourt'un Şeytanı çocuğu öldürmedi mi?" İki şövalyesinin arasına gözlerini dikti. "Ya iyi bir alamet ya da güzelce gizlenmiş büyük bir kötülük ." Hızla ilerleyen izciye inceledi ve adamlarına haber verdi: " Üzerinde bir şey taşıyor; hazır olun." İki asker kılıçlarını kavradı ve genç adamın yaklaşmasını izledi. İzci bir elinde bir bez bohçası tutuyordu, onu sıkıca kaburgasına bastırıyordu.

Hugon'un sağındaki asker , "Belki de yaralanmıştır?" diye sordu.

Hugon başını salladı. "Böyle bir yara için fazla dik oturuyor; atı da güçlü bir şekilde koşuyor."

"Hilekarlığa ya da Şeytanın bizzat kendisinin perdesine hazır olun." Gözcü ilerlerken, iki şövalye miğferlerini indirdi ve kılıçlarını çekti. Hugon ise kıpırdamadan oturuyordu.

İzci yavaşladı, atı nefes nefese kalmıştı.

Hugon gecikmeyi şu sözlerle dile getirdi: "Kale İngiliz Krallığı'nda değil, evlat."

"Affedersiniz efendim," dedi nefes nefese kalmış izci. "Hizmetçi yaşlıydı ve geç kaldı . Kaleden ormana kadar uzun bir yürüyüş oldu onun için."

"Hadi söyle bakalım; hizmetçi ne diyor?"

İzci atını Hugon'a yaklaştırdı, atının üzerinde öne eğildi, nefesini tuttu ve fısıldadı:

"Astrologunuz doğru söylüyor, efendim. Gerçekten de Lord D'Alcicourt kanatlı bir Şeytan yakaladı. Onu ağır koruma altında, alt koridordaki hücrelerden birinde , seçkin bir misafir gibi ağırılıyor. Ayrıca Piskopos da..."

Kutsal Makam'ın yetkisiyle resmi bir kararname yayınlanarak bunun Hristiyan uçan adam olduğu iddia edildi; ancak piskopos o zamandan beri ortadan kayboldu. Hizmetkar da söz vererek şunları söyledi: "Eğer kaleye yeterince erken saldırırsanız, Lord D'Alcicourt'un savunması hazır olmayacaktır." Çocuk başını salladı. "Sanırım doğru söylüyor, Lordum. Kalenin sıkı bir koruma altında olduğunu görmedim. Ayrıca, köylüler köyde kalıyor ve hiçbir endişe göstermiyorlar." Ve orman hattı boyunca veya ötesinde hiçbir devriye görmedim; ormanda bir tavşan dışında hiçbir şey yoktu."

Hugon, izcinin elindeki pakete doğru başını salladı. "Demek benim için bir tavşan yakaladın?"

"Hayır efendim," diye itiraz etti izci, paketi Hugon'a uzatarak. "Hiçbir sebepten durmadım. Bu, sizin ilerleyişinizi memnuniyetle karşılayan hizmetkarın hediyesi. Takdirinin ve sadakatının bir göstergesi. Sizin ve diğerleri için bolca yiyecek koyduğundan emin oldu ve sizin ve adamlarınız için bir ziyafet hazırladığını söyledi."

Hugon, elindeki paketi tarttıktan sonra bezi açarak dilimlenmiş domuz etinden oluşan katmanları ortaya çıkardı. Etin kokusunu içine çekti ve başını salladıktan sonra izciye, "Güzel bir yemek," diye sordu. Savaşta önce; ne düşünüyorsunuz?"

"Ah, evet efendim; güzel bir ziyafetmiş, anladığım kadarıyla," diye gülümsedi genç adam, "Ve düşmanınızın kendi mutfağında hazırlanmış." Hugon'un iki şövalyesine bakıp ortak bir neşe belirtisi aradı, ancak sadece sert bakışlarla karşılaştı. Kılıçlarını kınlarına çektiler.

Hugon çocuğa, "Tam da dediğin gibi, düşmanımın yiyeceği," diye yanıt verdi. Bezi tekrar katlayıp paketi ona geri attı. "Öyleyse doyasıya ye."

Çocuk yutkunarak, "Efendim?" dedi.

"Bu iyi hizmetkârı burada bulunan herkesten daha iyi tanıyorsunuz; onu gördünüz, onunla konuştunuz ve gözlerinin içine baktınız. Onun iyi niyetli olduğunu görmediniz mi?"

"Evet, ama bana hediyeyle özellikle senin için olduğunu, yol boyunca et yemeyeceğimi söyledi."

"Ama siz yolunuzdan sapmadınız; çünkü şimdi benimle birlikte buradasınız. Ve o, başkaları için de bolca yiyecek olduğunu söyledi, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Öyleyse size et ve savaştan önce doyurucu bir karın sunuyorum. Afiyet olsun!"

Hugon'un sağındaki şövalye yakındı: "O daha bir çocuk, efendim. Her emrinize itaat etti."

Hugon'un solundaki asker diğerine karşılık verdi: "Eğer efendimin her emrine itaat etseydi, çocuk şimdi etini çiğniyor olurdu, değil mi?"

"Öyleyse," diye onayladı Hugon. "Etten payını al evlat! Doyana kadar ye."

Sağındaki şövalye gözlerini devirip arkasını döndü; solundaki şövalye ise kahkaha atarak izciye dudaklarını şapırdattı. Genç adam bezi açıp içindikileri hızla yedi.

teklif.

Hugon, batan güneşin son ışıklarını fark ederken omzunun üzerinden bakmak için döndü. "İle birlikte İsa Mesih, Kutsal Hazretleri ve benim iyi astrologum, Ay Levhası ile birlikte, Kader bizimle birlikte." Şövalyelerine döndü. "D'Alcicourt toprakları benim sancağım altında birleştiğinde, her iki bölge de tek bir büyük eyalet haline gelecek ve yalnızca Tanrı'nın iradesine hizmet etmek üzere, Majestelerinin Fransa'yı savunmasında hazır ve sarsılmaz bir güç olarak görev yapacaktır." Hugon atını gün batımına doğru sürdü, ordusunu denetledi ve şövalyelere emirler verdi. Sağında duruyor. "Mühimmat arabalarının hızlı ilerleme için güvenli bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmanızı istiyorum. Adamlarınızın, D'Alcicourt'un okçuları surların tepesine çıkmadan önce kuşatma arabalarının sırasını yerleştirmesini bekliyorum. Aynı anda, koçbaşlarını da yerlerine yerleştirmiş olacaksınız." Sonra solundaki şövalyeye şu emri verdi: "Adamlarınız köyü temizleyecek ve köylüleri kaleye doğru sürecek, onları D'Alcicourt'un okçularının menziline tutacaklar; bu sırada en güçlü askerlerinizin bir kısmı da kale kapılarının güçlendirilmesini sağlayacak. Şimdi, saflara ilerlemeye devam ettiğimizi bildirin."

Hugon'un iki komutanı yanından kaçtıktan sonra, atını döndürdü ve ağzında bir lokma etle boğuşan izciyi inceledi. Parmaklarını şıklattı ve el salladı, ve Genç adam onun işaretine uyararak kumaşı tekrar katladı ve paketi teslim etti. Hugon paketi eyerinin çantasına koydu ve askeri gönderdi. "Saflara katıl, evlat."

İzci dizginlerini çekti ve atını mahmuzlarıyla sürerek uzaklaştı.

Artık yalnız başına, ama arkasında bir orduyla, Hugon karanlık doğu gökyüzüne baktı ve kendi kendine mırıldandı: "Kötü işler bedelsiz olmaz, D'Alcicourt. Şeytan senin aranda olabilir; ama ben senin kafanı alacağım; tıpkı Tanrı'nın senin ruhunu alacağı gibi." Atının yanına eğildi, burnunu temizledi ve eyerine yeniden oturdu. Böylece, kuru bir nehir yatağının köklerle kaplı duvarları arasında, Lord Hugon'un ordusu hareket etmeye hazırlanıyordu. Hayvanlar homurdanıyor, askerler emirler bağılıyor, zırh ve silahların kesintisiz ve çınlayan gürültüsüne akşam böceklerinin sürekli tiz sesi eşlik ediyordu.

~*~

Zaman, tıpkı akşam avını saran bir örümcek gibi, ölmekte olan gökyüzünü karanlık bir koza içine sardı ve dönüşmüş gökleri yeni bir şafağın ışıltısıyla yeniden açtı. Kızıl güneş doğarken, uzun ve kalıcı tüm gölgeleri dağıttı, D'Alcicourt'un seyrek savunulan kale surlarının keskin açılarını yumuşattı. Ve kalenin derinliklerinde...

Basit bir kapının ardında mühürlenmiş taş kalede, Lazarus seçkin misafir ve koruma altındaki tutsak olarak kaldı.

Eljo, ölü fareyi hatırladığı odanın köşesine doğru yürüdü. Çömeldi, parmağını taş döşemenin üzerinde gezdirdi ve kokladı; sadece hafif toz ve şarap izleri buldu. Şaşkınlıkla ayağa kalktı ve odanın diğer köşelerini aradı, farkında olmadan cesedi başka bir yerde görmüş olabileceğini düşündü; ancak oralar da aynı derecede boştu. Çenesini sıktı ve bu tuhaf anıyı düşündü. Ölü bir fare fikri kendi başına onu pek endişelendirmiyordu. Lazarus'u gerçekten rahatsız eden şey, ilk kez, hatırladığı gerçeklik algısının artık Hakikat ile çeliştiğini fark etmesiydi. Manastırın yeraltı mezarlarında geçirdiği tüm gün boyunca, her zaman şeyleri oldukları gibi algılamış ve hissetmişti. Bir ses duyarsa, ses gerçekte ve belirgin bir kaynağı vardı. Gözünün ucuyla bir hareket görürse, gerçekten de ışık ve gölge değişimi vardı ve bu da hareket görüntüsünü oluşturuyordu. İyiliğin veya Kötülüğün varlığını hissettiğinde, bu hissi her zaman haklı çıkaracak yakındaki bir nesne veya sonradan gelen bir vahiy olurdu. Ve anıları onu daha önce hiç yanıltmadığı için, her kelimeyi ve örneği aklında tutma yeteneğiyle cesurca vurgulanan bu anılar,

her bir ciltten, koca bir yazı atölyesinden—"

Derin bir iç çekti ve masaya doğru yürüdü, ölü fare gizemini bir kenara bıraktı ve saçlarını geriye doğru itti.

Kaba kapıya doğru kulaklarını dikti, dışarıdan yeni sesler duyuyordu. Nihayet, sesler geldi. Kapının metal mandalının kapanmasının ardından, koluna siyah bir bez örtmüş olan aynı çamaşırcı kadın içeri girdi.

Lazarus gülümsedi, ancak kadın aynı sıcak karşılama ifadesini göstermedi. Bunun yerine, kumaşı açıp özellikle onun için dikilmiş siyah bir gömlek uzattı. "Ne faydası olursa olsun, bu sana daha çok yakışacak." Gözlerini ona dikerek ekledi: "

"Beyaz gömleğim şarap lekesiyle mahvoldu." Kadın öne çıktı, gömleği havaya kaldırdı ve ona doğru açtı. "Gidelim mi?"

"Ah, evet," diye karşılık verdi Lazarus, kadın onu giydirirken gömleğin içine doğru geri çekilerek.

"Belki de diğer gömleği de ovabilirim; şarap lekesiyle kirlenmiş birçok elbise temizledim," diye önerdi.

"Peki bu elbiseler ne renkti?" diye kibirli bir şekilde sordu.

"Çoğunlukla kahverenginin farklı tonlarıydı."

"Kesinlikle; beyaz değillerdi. Beyaz affedici değildir. Şimdi siyah giyebilirsin — boynundan ayak parmaklarına kadar—böylece artık şarap veya ahlaksızlık, beceriksizlik veya seni kirleten diğer sefahatlerin lekelerinden rahatsız olmazsın ." Gömleği kanatlarına sıkıca geçirdi, onu döndürdü ve bluzunun düğmelerini iliklemeyle meşgul oldu. Başka bir şey teklif etmedi ve gözlerini ellerinden ayırmadı. Lazarus tekrar tekrar dudaklarını izledi.

İnsanların yaşlandıkça parmaklarının çevikliği azaldığında yapmaya eğilimli oldukları gibi, her yeni düğmeye basarken ısrarla peşinden koşmak .

Somurtkan bir Lazarus başka yöne baktı. "Lütfen aptallığımı bağışlayın; gömleği lekelemek istememiştim ."

"Ah, leke değilmiş," diye aceleyle belirtti. "Önemli değil."

"Öyleyse, sizi rahatsız eden nedir?"

"Hiçbir şey, diyorum. Benim gibi yaşlı ve bunalmış bir dul kadınla ilgilenmenize gerek yok . Şimdi, kolunuzu verin bana."

Kadın manşetini düzeltirken Lazarus kolunu uzattı. Lazarus sordu: "Lütfen söyleyin, size nasıl bir kötülük yaptım? Bunu düzeltebilir miyim?"

Kadın alaycı bir şekilde güldü ve gözlerini devirdi, sadece diğer kol manşetini düzeltmek için hareket etti.

Lazarus nazikçe elini onun elinin üzerine koydu ve parmaklarını hareketsiz bıraktı. Bir an için, onların Göz göze geldiklerinde, Lazarus onun bakışlarındaki acıyı gördü. Aniden ellerini ondan çekti, geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Böyle bir hakkınız yok, Üstat Lazarus."

Lazarus, "Anlamıyorum. Eğer sorun gömlek değilse, ben ne yaptım?" dedi.

Başını salladı ve gözlerini ona dikti. "Hiçbir şey yapmadın ; ve her şey senin için olması gerektiği gibi. Senin işlerine karışmak benim yerim değil elbette ." Kısa bir süre elini uzatarak ona selam verdi ve devam etti: " Soylu birine yakışır bir banyo yaptın , krala yakışır bir ziyafet verdin; ve şimdi en güzel kıyafetleri giyiyorsun. Dahası, her konuda kibarsın ve doğru ile yanlışın ne olduğuna dair derin inançlara sahipsindir ; bu özellik şüphesiz sana çok fayda sağlayacaktır. Dahası, mükemmel bir sağlığa sahipsindir ve uzun ve olaylarla dolu bir hayat yaşayacaksınız ; kendinden ve Tanrı'dan başka hiçbir şeye bağlı değilsin . Ve tüm bu iyi meziyetlerin ve nimetlerinle, şimdi Rabbimin seni özgür bırakmayı, buradan çok uzaklara uçup bu sıkıntılı yeri unutmanı sağlamayı amaçladığını bilme şansına sahipsindir."

Lazarus anında sevinçten ışıldadı. "Beni serbest bırakmayı kabul etti mi?"

Kadın başını sallayarak ciddi bir ifadeyle, "Evet, öyle. Efendim, iyi ve nazik bir kalbe sahip bir adamdır ; hatta kendisiyle aynı erdemlere sahip olmayanlara karşı bile." dedi.

Lazarus'un gülümsemesi kayboldu. "Tek dileğim , benden istediği şeyi yapmaktır ; belki bilmiyorsunuzdur ..."

"Her şeyi biliyorum, Üstat Lazarus, hatta tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını."

"Ah?"

Konuşurken içini çekti, ellerini beline koydu ve başını şiddetli bir şekilde salladı.

"Evet, öyleyim. Master D'Alcicourt ve onun özel hizmetçisi olarak görev yaptım.

Günlerimin çoğunu çocuklarla geçiriyorum. Her olayı, olup biteni daha yaşanırken bile biliyorum. Bu nedenle, evine ağırladığı hiçbir seçkin konuğa göstermediği kadar büyük bir nezaket gösterdiğini biliyorum . Bunu, hatta çizmelerini bile biliyorum. Ayaklarınızdaki ayakkabılar babasına aitti; ve şimdi giydiğiniz bluz da ona ait. Ve biliyorum ki, yiyecek kıtlığı yaşanırken bile, kendisi için asla istemediği bir ziyafetin tadını çıkarmanız konusunda ısrar etti; bu ziyafet, şüphesiz ki Fransa Kralı Majesteleri'nden başkasına layık bir ziyafet değildi . Ve bugün, onunla görüşmek için yalvardığımda, odasının kapılarını açmasını istediğimde, Hugon'dan bizi kurtarmayacağınızı biliyor muydunuz? Kendi inançlarınız.”

Konuşmak için ağzını açtı ama kadın sözünü kesti: "Usta Lazarus, bugün hayatımda sadece bir kez gördüğüm bir şey gördüm— Lord'un sevgili Leydi D'Alcicourt ve kardeşlerinin Gildard'ın kalesinde Hugon'un eliyle katledildiğini öğrendiği gün gördüğü o unutulmaz acı ifadesi . Gördüğüm şeyi bilmek ister misiniz , Usta Lazarus?"

Lazarus söze başladı: "Sen ne yaptın—"

"Ağlarken onu tuttum — küçük bir çocuk gibi ağlıyordu!" diye tısladı. Gözleri yaşlarla doldu; yine de kendini tuttu ve devam etti, "Ama görüyorsunuz, kendisi için ağlamadı . Hayır, hayır— kalbini biliyorum. Bizim için ağladı—koruyamadığı hepimiz için . Hugon'un bize ne yapacağını biliyor ve bunu engellemek için güçsüz hissediyor." Sonra sendeleyerek masaya doğru gitti ve yüzünü elleriyle kapatarak banka düştü. Gözyaşları ve boğuk hıçkırıklarla adeta patladı.

Lazarus şimdi onun üzerinde duruyordu, kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Döndü ve kapıya doğru baktı, belki de çılgınlıklarının başkaları tarafından duyulup onu teselli edebileceğini umuyordu. Ancak kadının feryatlarına kapı hiç açılmadı. Çenesini sıktı ve duvarları taradı , sanki üzerlerinde yazılı bir yer, onu teselli edecek, acısını dindirecek ve kendi kalbinin çarpıntısını yatıştırarak doğru kelimeleri arıyormuş gibi. Sanki çılgınlıkları kendi içindeki bastırılmış acılardan kaynaklanıyordu; sanki kendisi de dahil herkes için ağlıyordu . Ve her yeni keder patlamasıyla, göğsüne daha da derin bir bıçak saplanmış gibi hissediyordu, ta özünü yontuyordu. İçinde duygular altüst olmuştu; acı, öfke ve keder, derin ve yırtılmış bir kaptan yukarı doğru kayıyor gibiydi . Lazarus, yüzünü ellerinin arasına almış kederli kadına baktı. Ve aradığı bir sonraki gözyaşı, kolundan değil, kendi yanağından aşağı aktı. İki tane daha...

İlk gözyaşları süzüldü. Ve sanki her yerde, hatta Cennet Bahçesi'nde bile yağmur yağmaya başladı. Lazarus dudağını ısırıp ve kadının ölen ailesi için ağladı, çünkü onlar ağlayamıyorlardı. Kendileri için ağladı. D'Alcicourt ve halkı için ağladı , çünkü Hugon'dan kurtuluş umutları çok azdı . Ve kendisi için de ağladı, çünkü babasından daha fazlası olmaya ve yüzlerce insanı kötülükten kurtarmaya hazır değildi.

İçinde inançlar, acı ve öfke gibi değişti."

Adam ellerini masanın üzerine sertçe vurdu, bu da kadını korkutup susturdu.

"Üstat Lazarus, beni affet," diye yalvardı kadın, kendini toparlayarak.

Lazarus aceleyle yüzünü kuruladı ve derin bir nefes aldı. "Onun emrini yerine getireceğim. İsterseniz, rica ediyorum..." Lord D'Alcicourt ile bir başka görüşme ."

"Aman Tanrım, bizi kurtaracak mısınız?" Kadın aniden ayağa kalktı ve Lazarus'un üzerine öyle bir sevinçle atıldı ki, Lazarus neredeyse yere düşecekti.

Sonra onu bıraktı ve yanağını sildi. Geniş bir gülümsemeyle, "Efendimi hemen getireceğim ! Çok sevinecek!" dedi . Kolunu tutmadan önce arkasını döndü . "Ah! Başka bir şeye mi ihtiyacınız var, Efendi Lazarus?"

Ancak Lazarus cevap vermedi, hatta onu fark etmedi bile. Sessizliğe gömülmüş bir halde, kaba kapıya dikkatle baktı.

Kadın, adamın gözlerini kapıya doğru çevirdi. "Usta Lazarus?" diye sordu . Sonra ona döndü. "Neler oluyor?"

Lazarus gözlerini girişten ayırdı. "Bu iki boynuz ne anlama geliyor?"

Kapıya doğru dönüp baktı, üzerinde boynuz benzeri bir şey olup olmadığını kontrol etti. "Orada boynuz yok , Efendim—"

Kalenin alt koridorlarında uzaktan gelen bir trompet sesi yankılandı ve Lazarus kapıyı işaret ederek, "Şimdi üçüncüsü, adamlar çığlık atıyor," diye ekledi.

Ağzını kapattı. Kadın, Lazarus'a öylece baktı ki, ruhunu bütün gözleriyle döktü; ve Lazarus onun dehşetini yaklaşan felaketin korkusu olarak gördü. Onu izledi. Ten rengi, eski gömleğinin rengi kadar solgundu; görünüş olarak, belki de bir hayaletin şekilsiz etkisi kadar beyazdı. Orada, onun önünde duruyordu, sanki içten içe ölüyor gibiydi. Sadece gözlerinin rengi değişmeden kaldı; gözlerinin beyazı koyu bir kırmızı renge dönüştü ve yaşlarla doldu.

"Ne olacak?" diye sordu.

Adam onu durdurmadan, kadın kapıya doğru fırladı ve kapıyı yumrukladı. "Açın! Kapıyı açın!"

Lazarus kadına yaklaşırken muhafızların ayak seslerini duydu. "Ne oldu?"

"Hugon geldi!" diye bağırdı kapıyı tekmeleyerek. "Muhafızlar; bu kapıyı hemen açın !"

Lazarus onun yanına katıldı ve yumruklarının darbeleriyle kapı çerçevesine karşı titredi.

Kapı ardına kadar açıldı ve savaşmaya hazır bir grup asker görüldü. Lazarus onları tanıdı.

Önderde, her yeri kızıl saçlı, iri yarı bir asker vardı.

"Tanrıya şükür," diye iç çekti kadın. Lazarus'u yakaladı. "Hadi, acele et!"

Kadın adamın kulağına eğildi ve sert bir sesle fısıldadı: "Kanatlarınla, kalenin en üst penceresinden kaçmanın bir yolunu bulabilirsin. Seni oraya götürebilirim."

Kızıl saçlı asker öne çıktı ve aralarına girdi. Kadının elini Lazarus'tan çekerek, "Uçan adam burada kalıyor; sen git," dedi. İki muhafızı çağırdı. "Kadını iç kaleye götürün. Yaralılara o bakacak ."

"Bekleyin! Hayır!" diye itiraz etti, iki muhafızın elinden kurtulmaya çalışarak. "O burada kalamaz — ellerinizi benden çekin!" O çırpınıp bağırdı onu kapıya doğru çektiler : "Hugon'u öldürmeyi kabul etti! Bırakın gitsin —beni rahat bırakın!"

Kırmızı dev, Lazarus'u uzak tutarak, kadının çığlıkları arasında göğsüne sıkıca bastırıldığı eliyle , "Korunmasız gidemez!" diye bağırdı. Muhafızlarına da "Uzaklaşın! " diye haykırdı. "Onunla birlikte!" Lazarus'a bir hançer doğrulttu ve homurdandı, "Sen de defol git." Lazarus, iri adam girişe doğru geri çekilirken odanın daha derinlerine çekildi ve adam omzunun üzerinden bağırdı: "Uçan adamı içeri hapsediyoruz ve bu kapıyı tutuyoruz." Kadının yankılanan çığlıkları uzaktan gelen üst üste binen çığlıkların arasında kaybolurken, Lazarus masaya yaslandı ve kızıl saçlı adamın askerlerini odadan çıkarmasını izledi. Adam kapıyı tamamen kapatmadan önce, dar aralıktan içeriye baktı.

Lazarus'a, "Hugon'u öldürmeyi kabul ettin mi?" diye sormak için açılış konuşması yapıldı.

Lazarus çenesini sıktı ve başını salladı.

Adamın gözleri Lazarus'un çizmelerine indi ve itiraf etti: "Hugon kendini dindar bir adam olarak tanıtıyor, oysa biz onun vahşetini görüyoruz. Sen ise şeytana benziyorsun; yine de bizim için kasabı öldürürsün ." Başını salladı. "Eğer Tanrı'nın melekleri bugün bizimleyle, kimin başışlanması gerektiğini herkesten daha iyi bildiklerini umuyorum ." Derin bir iç çekti ve başını salladı. " Karar benim olsaydı, sana kılıcımı verip yoluna gönderirdim." Sonra...

Omuz silkti. "Ama ben kimim ki , sizi kendi isteğimle yakalayayım ya da özgür bırakayım? Ellerim bağlı. Ben sadece kılıcın ardındaki adamım." Asker kendini geri çekti ve Lazarus'u ilkel kapının ardına kilitledi, Eljo'yu Naramsin'in korkunç kaderini hatırlamaya bıraktı ; diri diri gömülmüş ve kesinlikle ne olduğu için yok olmaya mahkum edilmişti.

Lazarus masanın üzerinde kollarını kavuşturdu ve yaşadığı ağır sıkıntıyı düşünürken, dirilişinin gerçek sebebinin ve yolunun ne olabileceğini de merak etti. 'Belki de,' diye düşündü , 'Mesih'teki Zavallı Adam da, hayatının son günlerinde dünyadaki kendi yerini düşünmüştür .'

Şamdanın cilalı pirinç tabanına, kendi yansımasının görüntüsü gibi, uzun uzun baktı.

Ona geri baktı. Kendi çarpık yansımasına daha da yaklaştı ve grotesk özelliklerini inceledi. Efsanelerin yalan aynaları gibi, parlak yüzey, çarpıcı derecede yakışıklı bir adamın tüm yönleriyle onun yeni bir temsilini sunuyordu; büyük kulaklardan, köpek dişlerinden veya gerçekte olduğu Eljo'nun tanıdık özelliklerinden eser yoktu .

"Şimdi bana bak baba," dedi Lazarus zayıf bir sırıtışla, "yeniden yaratıldım; senin suretinde."

Kuru bir kahkaha attı, elini masaya vurdu ve kapıya, muhafızlara doğru seslendi: "Artık işim tamam !" Şamdanı işaret ederek alaycı bir şekilde, " Bakın," diye seslendi . "Ben de sizin gibiyim ; bu yüzden beni serbest bırakabilirsiniz — artık uçan bir adam değilim!"

Sahte bir kahkaha attı ve yanıt bekledi. Yüzünün yanlarından ter damlaları süzülüyordu . Ancak yalnızca savunmaya hazırlanan askerlerin seslerini ve gürültülerini duyuyordu . Lazarus'un sahte gülümsemesi soldu.

Dışarıdan bir asker bağırdı: "Bu kapıyı canımız pahasına koruyoruz."

Lazarus askerinin emrine karşı çıkarak, "Öyleyse tut onu, ama açıkça tut onu!" diye bağırdı.

"Böylece kendimi özgürleştirebilirim!"

Asker onu görmezden geldi, muhtemelen savaş hazırlıklarına devam ediyordu.

Lazarus, yalan söyleyen aynaya yakındı: "Beni kurtarmak için bana kendimi kurtarma

imkanını vermeyi mi reddediyorlar ?" Çarpık yansımasından uzaklaştı ve içini çekerek yüzünü sildi. Alnından süzülen bir ter çizgisi.

"Güm güm güm—" Yavaş ve istikrarlı bir vurma sesi uzaktan yankılandı.

Ses derin ve yankılıydı; gürültü , odanın her taş yüzeyinden yankılanan sürekli titreşimleriyle, tüm dünyanın devasa ve amansız kalp atışına benziyordu . Lazarus , şamdanın dönen alevlerine bakarak bir heykel gibi oturuyordu; kulakları dikilmiş, uzaktan gelen ama giderek artan cinayet ve kargaşa çığlıklarını dinliyordu; sanki kalenin içinde bir savaş sürüyordu. Ölümün sesi ona gittikçe yaklaştıkça, bir zamanlar anlaşılmaz olan insanların çığlıkları duyulabilir kelimelere, belirgin isimlere ve savaşta kararlı adamların silahlanma çağrılarına dönüşürken , Lazarus sadece oturup, dinleyip, tahminlerde bulunup, Hugon'un eli altında kaderini merak edebiliyordu . "Baba," diye düşündü yüksek sesle, "Ölüm gününden beri — her şeyden ayrı olarak..."

" Kitap ya da el yazması, yıpranmış ve parçalanmış bir dünya haritası dışında —belki de bu kısa sürede, bu kötü yer hakkında herhangi bir manastırın gerçekten ortaya çıkarabileceğinden daha fazlasını topladım ." Alevlerin arasında kayboldu. Bir gözyaşı yanağından süzüldü .

~*~

Hugon'un adamları her zaman D'Alcicourt'un kapı muhafızlarını alt edip yerlerine yeni bir düzenek yerleştirdiler. Lazarus bunların hepsini duydu; hatta yürekten gelen son sözleri bile.

Hugon'un okçuları oldukları yerde tüm düzeni terk ettiğinde, dua ediyordu . Yaralı askerlerin Hugon'un adamlarına yalvarışlarını duydu , ancak sözleri bir feryatla yarım kaldı. İnledi. Komutanların cesetleri kaldırmaları ve kapının kontrolünü ele geçirmeleri yönündeki talimatlarını duydu. Yeni göreve gelen muhafızların kendi aralarında uçan şeytanlardan, korkunç canavarlardan, büyük vebadan, kötü alametlerden, kötülüğün ifşaatlarından ve diğer kulaktan duyma kehanetlerden fısıldaştıkları endişeyi duydu. Gerçekten de Lazarus bunların hepsini duydu ve yeterince duymuştu.

Şamdanlara dik dik baktı. Mumlar birer birer söndü. Son yanan fitilin ışığı altında, kendisinin çok farklı ve grotesk bir yansımasını gördü. Şamdanın pirinç tabanının yeni kıvrımları ve açıkları içinde, yeni bir açıdan, uzun kulakları ve bir köpeğin çıkıntılı ve aşırı belirgin burnuna benzeyen uzun bir yüzü olan bir canavar adam buldu. Çenesini sıkı, kendisinin yeni çarpık görüntüsünü bir kenara bıraktı ve hâlâ muhafızların fısıldaşmalarını ve onun hakkında yüksek sesle meraklarını duyabildiği kapıya doğru dikkatini verdi .

Masadan kalktı, şamdanı kaptı ve kaba kapıya fırlattı; kırık parçaları yere saçıldı. "Ben uçan bir şeytan değilim! Ben bir canavar değilim! Ben— "

Nefesini topladı, öfkeyle dışarı fırladı ve yumruğunu kapıya vurarak bağırdı: " Gerçek canavar kimdir , kardeşini öldüren adam değilse? Ve ne sebeple? Kardeşinin daha önce yaptığı gibi aynı kapıyı korumak için mi , yoksa ben hiç kimseyi öldürmemişken beni burada tutmak için mi ? Hayır, canavarlar sizsiniz! Şeytanlar sizsiniz ! Her şeyin vebası sizsiniz !"

Doğru ve İyi! Sen veba gibisin!

Muhafızlarla arasında sadece birkaç santimlik tahta parçası vardı; yine de hiçbir yanıt duymadı— ayak seslerinin veya düzenli nefeslerin sesini bile . Arkasını döndü ve kendini topladı.

Derin bir iç çekiş.

Lazarus'u ezici bir huzur duygusu sarmıştı; sakince masanın etrafından dolaşıp saman yatağına doğru yöneldi ve homurdandı, "Belki de dedikleri gibiyimdir." Saman yatağın üzerine diz çöktü ve Naramsin'in kaderi üzerine düşündü. "Dünya onlara ait. Uçan bir şeye yer yok—"

Lazarus karnının üzerine düştü ve yalnızca hayaller dünyasını aradı; asla uyanmamayı ve bir daha asla İnsan dünyası olarak tanıdığı kâbusla yüzleşmemeyi umuyordu. Gerçekten de, günlerin bile gece gibi olduğu, karanlık ve derin gölgelerle dolu bir yer özlüyordu. Belki de tek dileği, şuna benzer bir şeydi:

Her şeyin hiçlik olduğu Boşluk Krallığı. Yaratılışın o dağınık tavan arasıydı orası ; ezilmiş sinek, ağa takılmış balık, kesilmiş kuzu ve belki de uçan canavarlar gibi, daha az şanslı ve dışlanmış tüm yaratıkların toplandığı yer.

[Bölüm 15 Sonu]

Bu edebi eser , tamamen şu amaçla yaratılmıştır :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~